fanzine

ФОНТАРЬ

...ДЛЯ ДРУЗЕЙ И ЗНАКОМЫХ

ЮБИЛЕЙ, КАК НИ КАК....

№10

10.2007

Позитивний український Ska - Punk

Справжні клоуни - STEREOMETRIA

КУМАРНОЕ ИНТЕРЬВЬЮ

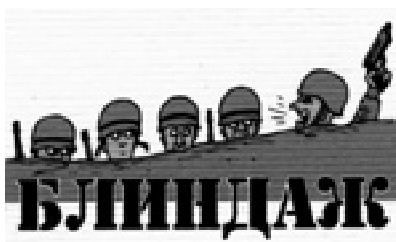
Flat Line - знову на хвилі драйву

Прогулка с Умкой

PUNK ROCK SEASON
WWW.PUNK-ROCK-SEASON.ORG

УкрТяжМет
UTM.IN.UA
UKRAINIAN METAL PORTAL

IN ROCK

БЛИНДАЖ

Неформальные
новости
www.altruism.ru

Побрехеньки про панк та D.I.Y. в Україні

На даний момент чомусь в України склалася думка, що немає, нашого вітчизняного панку, а якщо і є, то це заздалегідь копії російських або класичних команд. Так би вона так, але все зовсім по іншому. Якщо не дивитись вітчизняних телеканалів та не слухати модних радіостанцій, а самому вийти на пошуки чи, то в Інтернеті чи по дискам друзів можна відшукати багацького гарного, навіть би я сказав українського етнічного панка. Хоч це буде, мабуть, доволі складно, бо панк мав на теренах України спонтанних розвиток чимось схожий на спалах сірника. То в одному місті, то в іншому культура панку яскравим сполохом шокувала суспільство, тай, то - це історія років минулих зв'язаних, здебільшого з гуртами яких уже в природі не існує. Та, мабуть, мало хто одразу назве хоч одну команду, котра існує на сьогоднішній момент, куруючись D.I.Y. принципом, чи, то панк, чи ска напрямків. Казочки? Байки? От і ні, такі команди існують, що саме цікаве вони збирають повні зали, їх люблять та поважають, їх пісні знають на пам'ять, не дивлячись на те, що вони не входять до формату музичного шоу-бізнесу, та їм байдуже гламурні витребеньки.

Так от хочу поділитися з людьми інформацією про один , на мою думку найкращий, із таких гуртів. І так розпочинаю:

Біографічна довідка.

Гурт Брем Стокер з'явився на панк сцені у 1996 році в місті Рівне. С самого початку грали веселий панк і співали на українській мові. З 1998-2002 рік гурт багато експериментував із стилями Сайко, Гараж та Ска з 2004 року до стилю панк долучили естетику та стилістику Ска. Гурт має виданими 2 диски, один із яких це мп3 антологія гурту та альбом під назвою "Чисто Екологічно".

Пролог.

Темна сцена, аромати сандалу та опіуму, випущені крізь вентиляцію, потрапляють у тебе, ти потроху поринаєш у наркотичний екстаз, тебе поглинає ейфорія і томний стук барабана розхитує твоє тіло й тіла сотен тисяч інших слухачів навколо тебе. І от, різкий

постріл, вибух, спалах міріади вогняних фонтанів, прожекторів зносять твоє тіло, розривають тебе вщент! Ти відчуваєш, як розпадаєшся на шматки, а звукові хвилі, згідно уставу, підкидають їх угору на 20 метрів і розподіляють рівномірним шаром по периметру. ЖАРТ!!

Так може початися мажорна довгоочікувана ВІП-вечірка у якомусь реальному клюбі чи виступ Depech Mode.

Героям нашого оповідання такі складні приготування не потрібні. Вони, як то кажуть, "Прийшов, Побачив, Переміг", у даному випадку краще сказати - підкорив, бо незалежно від намірів своїх, Брем Стокер (далі БС) тіки цим і займаються. Звісно, вони б'ють себе п'яткою у груди, що мол нє, ми не такі, але зі сторони краще видно.

Перша Глава

Зали прихильників у різних куточках країни, випущені платівки, та постійні запрошення на виступи у клубах та днях міста (знову таки - у різних куточках тієї ж) - це є результатом дуже важкої 10-річної праці. Бувають інтерв'ю у газетах та веб-порталах, бувають і фестивалі, але все ж таки мала винагорода за таку роботу. Сашко Положинський за той самий строк уже став зіркою першої величини в Україні, а Arctic Monkeys за трохи більше ніж рік нагриміли у всьому світі, де логіка? Звісно, можна сказати, що "хто, на що вчився?", але це буде не справедливо. За 10 років свого існування БС окрім особистих досягнень дали квиток на трамвай довжиною в життя ще багатьом українським гуртам, записали та видали левову долю українського панка, допомогли стати на шлях істинний багатьом молодим і не молодим. Заснувавши студію "Ска-н-дал" БС, вже як звукорежисери та саундпродюсери працювали над створенням музичного фьюжену багатьох відомих і маловідомих гуртів, у них писали себе Ot Vinta, С.К.А.Й, Моторолла, нехило, правда? Писались також і більш юні гурти, такі як: Серцевий Напад, Йожики, Хуч. з останніми вони на пару ініціювали навіть збірку українського панк-року під назвою "Перша лайка". Тож тепер, мабуть, стає зрозумілим, чи вони займалися весь вищє зазначений термін. Вважаю, що справа благородна.

Остання Глава

Але що б не склалося враження, що хтось комусь засунув у дупу язика, трошки змінимо напрям. БС - жирні покидьки, особливо Мороз – барабанщик гурту, п'ють горілку і періодично "псують" дівчаток. Розмовляють за допомогою ненормативної лексики і постійно стьобаються зі всього, що бачать. Язики в них такі, що навіть серйозну тему сплюжать та переведуть у жарт. В минулому році до речі Стокери попрацювали язичком, а саме заспівали ним пісню "Пупсик" Тіни Кароль, створили сигнл з такою ж назвою. Кавер вийшов гарніш та веселіше оригіналу. Заздалегідь приношу свої вибачення пані ХрисТині, маю надію, що вона не засмутиться;).

Епілог

Казати можна довго і поганого й хорошого, поганого не хочеться, бо за десятьма добрими справами ховаються й недобрі, а Стокери зробили їх (добрих справ) на багато більше. Не варто бажати

успіхів у творчості, їм це вже не потрібно, бо вони вже давно схопили свою музу за цицьку. Хочеться просто понадіятися, що надалі усе у нас буде добре, усе зміниться на краще і кожному "воздастса за дєла єго". Думаю, тоді і героям нашого оповідання стане легше.

Ото така казочка тобі читач на ніч, про славних парубків, про гарну музичку, та 100% позитив. А зараз, закутайтесь у діряву ковдру, підкиньте дров до буржуйки і лягайте спати, бо сон, то є ліки від голоду, холоду і важкої щоденної праці. У мене все;)

З вами був Клавдій Забіякало, матюки та погрози надсилайте за адресою: Автономна Республіка Бангладешь, м. Пуерто Де Гаванщина, вул. 300-річчя Фіделя Магомєдовича, хижа 3\7 (та шо с із зеленими дверима).

New Land

закінчили запис альбому.

На даний момент закінчений запис першого альбому групи за назвою «Великий Бій». Альбом, записаний на двох мовах (російська та англійська) Гурт «New Land» розпочав свою творчу діяльність у 2005 році в м. Кременчуці. Заснував групу Мокрий Артем, що є автором музичних ідей, аранжувань і більшості текстів. На формування стилю New Land уплинули вокальні дані Олени Мусієнко. У такий спосіб група визначилася зі стилем, який поєднував класику, академічний спів, віртуозну гру музикантів і одержав назву "Neoclassic power metal". У 2006 році група бере участь у фестивалях, де одержує позитивні відгуки глядачів і високу оцінку організаторів. Середних: «Музичний острів» (м. Харків, клуб «Форт»), «Мазепа-фест» (м. Полтава, Співоче поле), «Дніпродим мото-рок фест» (м. Дніпродзержинськ, open-air) та багато інші.

Склад групи:

- Артем Мокрий – соло-гітара
- Олена Мусієнко – вокал
- Павло Петерс – клавішні
- Ілля Мамикін – бас-гітара
- Віктор Білан - ударник

Сьогодні пісні "Что остаётся", "Фэнтези", "В поисках судьбы" займають перші місця в українських і не тільки інтернет-чартах.

Докладніше про творчість «New Land» можна дізнатись з офіційного сайта гурту:

www.newland.in.ua

FLATLINE

Знову на хвилі драйву.

Після “смерті” Imperia у листопаді 2006р., музиканти гурту знайшли нового басиста - Сергія SIDa і взяли назву “FLATLINE”. На етапі формування гурту стиль визначили як exp-metal. Музиканти перейшли на нову формацію. Тепер їх творчість мало нагадувала heavy-metal.

Нові задуми потребували як нових людей, так і більше часу на створення матеріалу.

Незважаючи на всі перешкоди перший виступ групи відбувся 25 лютого 2007 року в клубі “Кондор” (м. Кременчук). Допомогли старі друзі Coram Deo, які в останній момент втиснули гурт відкривати сейшн. Виступ пройшов під девізом “ми шукаємо вокаліста”, тому що його не було і не намічалося. Після концерту на протязі двох тижнів група прослухала декількох вокалістів і вокалісток (варто відзначити, що вокалісток було більше). Після ретельного відбору і прослуховування залишилася одна - Олександра.

5 квітня 2007 року “FLATLINE” заради експерименту вирішили записати одну пісню з вокалісткою для того, щоб вирішити - чи варто продовжувати з нею працювати... Вже на етапі запису можна було відповісти на це питання.... 7 квітня, після прослуховування демо, група без зволікання офіційно прийняла Олександру в склад гурту. Як показав час, зовсім не даремно. Це був вдалий вибір, саме такої людини з сильною харизмою не вистачало проекту.

У підсумку, на 7 квітня 2007 гурт грав у такому складі:

mrKirill Котляров (засновник проекту Flatline) – гітара

Віталій Онищенко – гітара

Сергій SID – бас,

Світлана Онищенко – клавіші,

Віктор Білан – барабани

Олександра – вокал.

Музику, здебільшого, пишуть mrKirill та Віталій, тексти – Олександра. Але це не означає, що інші члени колективу не приймають участі у створенні нових пісень. Після прослуховування демо нової композиції всі учасники додають щось своє чи забирають з теми

те, що не подобається.

Група продовжує репетирувати і готується до зненацька наміченого концерту 20 квітня. В дуже короткі терміни було оброблено велику кількість матеріалу.

Rock Concert за участю New Land, Burn, полтавських гостей "Трансформер" і "FLAT-LINE" за відгуками пройшов непогано.

"FLATLINE" виплеснув на натовп шалену енергетику, що була закодована у їхніх піснях.

Однак учасники групи залишилися не дуже задоволені, на відміну від слухачів, котрі шаленіли від почутого та скандували назву гурту.

Перший виступ – це новий крок у розвитку свого мистецтва. Після перегляду відео, проаналізувавши свій виступ гурт сідає за роботу по вдосконаленню техніки та виправленню виявлених недоліків.

На початку липня група працює в студії над демо записом пісні під за назвою "Maze". Всі інструменти записуються вживу. Барабани пишуться в студії імпреza, у Кременчуці. Паралельно з цим йде робота і над новими темами.

26 серпня 2007 року група виступила на «Кондор-Фест» у Кременчуці. Як завжди заявку подали пізно і тільки завдяки гарним людям усе-таки потрапили на цей фест. Це був перший нормальний виступ з тих пір, як група утворилася. Несподіванкою було те, наскільки добре прийняли гурт. Варто відзначити, що вокалістка та басист, крім того, що добре вписалися в Flatline, ще зіграли серйозну роль в забезпеченні сильної фан -підтримки гурту.

Звичайно, не обійшлося без критики з боку слухачів ("грають попсу якусь", "це не hevy-metal"), і самокритики з боку групи, після того, як був прослуханий аудіо запис концерту. Відразу після концерту на сайт УТМ (www.utm.in.ua) була відправлена перша демка і створена тема для обговорення групи.

Наступного разу гурт засвітив себе 2 вересня в відбірковому турі open-air Extreme Zone у Кременчузі. Незважаючи на низьку якість звуку під час виступу одержали 3-і місце з 16 команд.

Це є одним із свідчень того, що гурт є не тільки талановитим а й дуже багато працює над матеріалом. Бо талант - талантом, а техніка - технікою.

За короткий термін існування команда стала відомою за межами свого регіону, що дає змогу розпочати гастрольну діяльність. Найближчі творчі плани групи – зробити власний концерт (із запрошенням 1-2 гостей) у Кременчуці, і після цього розглядати можливість поїздок на гастролі.

Творчість даної групи зацікавить усіх шанувальників якісного важкого продукту на рок-сцені.

Данило Плахов

Справжні клоуни

Привіт, дорогий друже! Хочеш я розповім тобі про клоунів? Ні, не про тих, що бігають по манежу у картатому вбранні та з пикою розмальованою під Ворона. А про таких собі парубків, котрі грають музику та називаються Стереометрія. Цікаво? Ну тоді слухай.

Почну розповідь не про те, де і коли гурт зібрався, де і що хлопці робили до того, як саме подалися у музику, бо я обіцяла розповісти тобі про клоунів.

Так ось, десь із півроку тому до мене якимось чином попав диск, зількома mp3. Поставила в плеєр, послухала, здалося якась херня. Серйозна музика і такі дурнуваті тексти, хотіла вже виключити та якраз розпочалася пісенька під назвою "Качелі". Оце так справжній стьоб, с дитячою наївністю розповідається про банальність та критичність життя. Пісня викликала у мене посмішку. А що це за гурт? Жодного натяку на назву. Ну так і закинула на полицю, хай лежить собі, до кращих часів. Потім одного разу заходжу до клубу - якийсь гурт невідомий на сцені. Три симпотних хлопчака, чимось схожі на скінів - виброті до блиску голови, борідки. Та й музика їхня - вухо ріже, жодного знайомого рифу немає, все динамічне, але якесь чуже чи що... так і не здогадалась, в якому стилі хлопаки грають. Одна пісня нагадує ранні Blink182, а наступна вже зроблена у кращих традиціях Філіпа Ансельмо.

Ось сиджу за келихом пива, аналізую, що воно таке за стиль, роздивляюсь по пояс оголених молодих парубків і тут ..."Качелі". Обана!!! Коли слухала диск у мене вимальовувався образ таких собі підлітків із емо- зачісками, а тут хулігани на сцені. Тільки встигла цю інформацію перетравити і знову подача. Вокаліст присвячує пісеньку якомусь невідомому мені гурту, каже, що то гарні хлопці і починають грати пісню про... онаністів.

"Леле.... ото у них друзі" вирішила я, а в кінці композиції (до речі, гарно зробленої у стилі пост-панк) розумію, що то ніякі не друзі, і взагалі, мабуть, такого гурту не існує, бо якщо їм присвячують такі пісні, то швидше за все це зажраті покидьки з покидьків, що хворіють на нарцисизм. Я так зрозуміла це збірний образ. Головне, що натовпу, який слемився біля сцени, сподобалось. Та й в мене музика викликала позитивні емоції. Найбільш сподобалась поведінка музикантів на сцені. Спітнілий червонощокий барабанщик нагадував мавпочку, котра напилася, наїлася стимуляторів і всунула пальці у розетку, та при цьому вибива такі професійні несамовиті партії. Повна протилежність – гітарист. Стоїть на сцені з гітарою, мов вкопаний, дивиться злісно на зал своїми очищами. В мене навіть мурашки по тілу пробігли. Бо чимось він нагадував маньяка зі старих французьких фільмів. Ось, здавалось, дограє останні акорди, кине гітару, дістане велетенського ножа

та почне шматувати публіку...

Хочеться окремо сказати пару слів про вокаліста, оце незрозуміле створіння з татуюванням у вигляді мікрофону на шиї. На протязі усього виступу я так і не змогла зрозуміти чи він каже все серйозно, чи стьобається. Деколи здавалося, що він приколюється з тих, хто у залі - мов, що, покидьки, прийшли панк послухати? А його не буде, гламур та хард-кор буде! І тут знову я не знала як реагувати. Хвилину тому хлоп пафосно викручується, строячи із себе позера і бац! стає звичайною нормальною людиною і вибачається перед публікою за те, що вони приїхали в неповному складі та затримали початок виступу. Складалося таке враження, що у вокаліста роздвоєння особистості, його поведінка - це така собі суміш гротеску й буфонади. Але він басист, а що з басиста взяти?

Після виступу хотіла підійти познайомитись... та де там - хлопців обліпила зграя малолітніх шанувальниць, випрошуючи автографи. Я, як жіночка горда та пильнуюча свій імідж, вирішила не підходити, бо ще потраплю в об’єктив якогось папарацці, на ранок усі будуть с мене глузувати – Марічка з натовпом малоліток клеїться до музикантів, а потім доводь, що ти митець.

Йшла додому і міркувала - чи сподобався мені виступ, чи ні. З одного боку, не люблю я оці гурти української андеграундової панк-хвилі, а з іншого - добре спрацьований гурт, навіть без одного учасника творив якісний драйв. Весь виступ був якийсь не такий, нестандартний, трохи дурнуватий, але дуже веселий. Я так заморочилася виступом гурту, що всі сьогоденні проблеми на певний час кудись зникли. Ось що значить різко переключити напрямок думки.

Вночі залізла в Інтернет, набираю в пошукачі “Стереометрія” - викида добіса багато посилань. Оце смітник – інформація про гурт та обговорення їх творчості на зовсім несхожих сайтах та форумах. Від якихось малолітніх до зовсім дорослих та поважних. Чого я тільки не начиталася про них - вони і геї, і хулігани, і панки, і гламурні позери. Доречі остання характеристика написана була вокалістом гурту Павлом. Скільки на них бруду виливають постійно різні малолітні недопанки на кшталт “вони зрадили панк,

вони зрадили хард-кор, вони наплювали на неформальні устої"...

Читала всю оцю ахінею поки очі не злиплись, думаю ну його... Лягаю у ліжко, а в голові каша від інформації та емоцій.

Щось воно не клеїться, не сходиться те, що я бачила і те, що пишуть у павутині. Усе схоже на якийсь фарс. Знову у голові виникла думка про те, що це все великий стьоб.

Тут згадується американський гурт Bloodhound Gang, складається враження, що Стереометрія це їх криве віддзеркалення. А що казати - клоуни та й годі. Ось мабуть і все, дорогий друже... Хоча ні, не все! Ти знаєш звідки вони родом? Ніколи не здогадешся! Але я тобі по секрету розповім - вони з Полтави. Ото таких діточок виростила колиска української культури. Клоунів, які ламають усі стандарти, грають музику і дарують людям свою нестандартну творчість. Так і хочеться крикнути – Панкам Хой!!!

Марина Косторуб

Разговор с Умкой во время прогулки узкими улицами Лемберга.

Действие происходит (как Вы уже смогли догадаться) во Львове, 8 сентября 2007 года, в перерыве между саунд-чеком и, собственно, концертом в клубе "Лялька". Мы гуляем с Аней Герасимовой, известной всем как Умка, заковыристыми улочками старинного города и общаемся. Это трудно назвать интервью, скорее это именно разговор. Время от времени общение приходится прервать, дабы сфотографировать какой-то старенький фасад дома или заглянуть в необычный подъезд. Стоит сделать сноску, что в старом Львове все подъезды разные и очень необычные. Наш маршрут довольно таки импровизированый, и мы сначала движемся в сторону Высокого Замка, потом, не доходя до него, возвращаемся назад и начинаем бродить по улицам Леси Украинки, Армянской, доходим до известной «Дзыги», потом до Доминиканского собора и Площади Рынок. Приятно, что в столь короткий период времени мне удалось максимально показать самые изумительные места этого города так, что Умка осталась довольна.

DIYclab: *Умка, скажи, не надоело быть флагманом андеграунда?*

Умка: А что в этом плохого? Чем это андеграунд? Если у меня концерты в клубах в разных городах, все приходят, все меня знают, Интернет сайт у меня есть. Что ещё хотеть?

DIYclab: *Ну нету популярности, например, как у того же Б.Г.?*

Умка: Борис Борисович раньше начал. Если бы я начала тогда же, то кто

знает, насколько я была бы популярна. Но мне, собственно, такой популярности и не надо, чтобы Путин вручал мне орден.

DIYclab: *Есть желание с кем-то сыграть, сделать какой то проект?*

Умка: С моими музыкантами. А зачем делать какие то проекты? У меня есть свои хорошие и любимые музыканты. Прикинь, у The Beatles бы спросили: «С кем бы Вы хотели сыграть»? «Друг с другом» - а чтобы они бы ещё ответили. Не вижу смысла делать с кем-то проекты.

DIYclab: *Как ты видишь группу «Умка и Броневик» через десять лет?*

Умка: Примерно так же как и сейчас. Думаю, мало что изменится.

DIYclab: *Самая любимая и нелюбимая песни из собственного творчества?*

Умка: Самая нелюбимая, навер-ное, «Раскольников». Потому, что чаще других просят её спеть. А самые любимые - это вся пластинка «Ничего страшного нет» и из последнего альбома песня «Сибирь».

DIYclab: *Если ли клипы группы «Умка и Броневик» кроме мультфильма «Небесная дверь» сделанного «Уткой с Саксофоном»?*

Умка: Клипов нет. Люди вообще иногда что-то делают и выкладывают в «Сообщество», но так сами ничего не снимали.

DIYclab: *Что ты слышала из украинской музыки? И что нравится?*

Умка: «Браты Гадюкины» очень нравятся. Слышала «Вопли Видоплясова», но «Гадюкины» на порядок круче. А вот остальное как-то не впечатлило. То есть я слышала понемножку, а дальше не стала. А вот «Гадюкиных» слушаем постоянно, с удовольствием, и по-хорошему им завидуем.

Вот в этот момент мы подходим к подъёму на Высокий Замок, причём подъёму не цивильному, а вполне экстремальному, на который Умка предлагает забраться.

DIYclab: *Тебе всегда хочется куда-то карабкаться?*

Умка: Ну да, как только мы с Борей (муж Умки и гитарист группы «Умка и Броневик» - прим. DIYclab) куда-то приезжаем, я тут же моментально вижу, куда можно залезть и начинаю туда взбираться. И Боря вечно: «Опять она куда-то лезет. Куда ты лезешь?» А я даже и не знаю что ответить, я просто хочу повыше.

DIYclab: *Ты так много путешествуешь, а куда бы ещё хотелось поехать?*

Умка: В Японию, в Австралию, в Тибет. Ну, так, навскидку. А ещё в Мексику, посмотреть индейские развалины.

DIYclab: *А не приглашали в Мексику поиграть?*

Умка: (смеётся) пока нет. Хотя иногда приходят очень неожиданные приглашения. Например, из Италии. Где уж я бы никогда не подумала, что кто-то нас слушает. Но это, конечно, такие исключительные случаи. В Америке много народу нас слушает, в Германии, в Израиле. Вот недавно мы ездили в Норвегию, туда нас пригласил чувак, который перевел мои стихи на норвежский. Смешно, скажу я тебе, они звучат на норвежском языке.

DIYclab: *Какие города тебе больше всего запомнились и понравились?*

Умка: Прага - безумно красивый город, Сан-Франциско - со своей битнической историей и атмосферой, Вильнюс - очень уютный, Львов, кстати, тоже вот нравится.

DIYclab: *Насколько мне известно, ты большую часть времени проводишь в Севастополе. Почему не хочешь жить в Москве?*

Умка: Потому, что там скучно и страшно. Я ведь имею право выбирать, где мне жить, где мне веселее и теплее. Вот Чернецкий, например, уехал из Харькова в Питер. А я могу уехать из Москвы в Севастополь. Дело не в режиме, а просто в общей атмосфере. Мегаполис! Я говорю, что не смогла бы жить, например, в Нью-Йорке. Потому, что очень шумно, очень высоко. Просто идя по улице, ты не зайдешь никуда. Нам дико себе представить это. Даже вот в Москве, идя по городу, ты можешь зайти в любой дворик, посидеть на лавочке, покурить. А в Нью-Йорке никаких дворов нет. А лавочки если стоят, то прямо чуть ли не на проезжей части. Хотя, есть там и другие районы. Есть Стейтен Айленд – там вообще как кусочек Европы. Есть Бруклин – очень уютный район. Вообще, Америка очень вся разная и большая, поэтому русскому человеку там понятно как тусоваться, ему там уютно. Вот в Израиле неуютно, потому, что ты знаешь, проехал два часа и уже граница, а за границей живут враги. А в Америке едешь-едешь, едешь-едешь, а она всё не кончается и нормально, как дома.

Во время разговора мы выходим на площадку, где виднеется львовская телевизионная вышка. И Умка рассказывает историю о том, как она ночевала в подобной вышке.

Умка: Ехали мы как-то стопом с Лёшей (сын – прим. DIYclab) и застряли на одной трассе. Палатки у нас не было, да и холодно было её ставить. Я смотрю вдаль, а там ничего нету, одна только телебашня виднеется, а под ней такой домичек. Я думаю, по-любому кто-то там должен быть. В общем, идём мы туда, и я тупо начинаю стучать, типа пустите переночевать. Высовывается морда и говорит: «Заходи». Зашли, рассказываю, что едем стопом с сыном, доехали досюда, а где переночевать не знаем. Нормальные такие человеки оказались: накормили нас, выделили нам отдельную кровать, ещё пытались водкой меня напоить. На следующий день решили они нам башню показать. Посадили нас в лифт, а ему лет тридцать точно. Причём мы садимся в лифт, а чувак сверху один, потому как кабинка маленькая. И пока мы едем, они нам рассказывают, что вот этот лифт в году так 67 оборвался и погибли жена и дочь смотрителя башни, и с тех пор никого катать на нём нельзя, но для Вас мы сделаем исключение. Вывозят они нас наверх, прямо на эту тарелку, и мы по ней гуляем. Я смотрю вокруг, а там сопки, сопки, сопки и такие дырки в сопках.

Я спрашиваю, а что это за здания там, деревня какая-то? Какой там, - отвечают они – это зона. Тут до самого севера одни зоны. Вот такая вот история.

DIYclab: *Раз заговорили про автостоп, расскажи самое забавное своё приключение?*

Умка: Вот у меня как раз с Западной Украиной связано два смешных приключения. Одно, очень позитивное, было ровно двенадцать лет назад, когда мы ехали с сыном из-за границы. Уже на территории Украины мы на трассе поймали машину и доехали до какого-то небольшого города. Нас высадили, и мы идём по бульварчику, и я понимаю, что уже совсем темно, конец августа, нежарко так, и всё расклады такие, что мы можем целую ночь так идти. Я не глядя машу рукой и тут останавливается машина. Чувак за рулём такой интересный: художественные волосы, бородёнка. Он предлагает довезти нас до ближайшего большого населённого пункта, только предварительно ему надо заехать на стоянку, заправится. Заезжает на стоянку и говорит: «Слушайте, а давайте вы лучше оставайтесь у меня, а завтра я вас довезу». Выясняется, что он начальник этой стоянки, у него там ещё кафе небольшое. Он достал всё, что у него было из припасов и начал нас кормить. Кончается тем, что мы сидим с ним всю ночь и пиндим. Оказывается, что он бывший художник, рисовал картины, а потом пришла перестройка, надо было как то зарабатывать деньги, и он вот стал начальником этой автостоянки. На утро он нас довозит до следующего города, покупает нам билеты, и мы так лихо возвращаемся в Москву. У меня до сих пор его картинка дома висит.

А второй смешной случай произошёл, когда я уже одна возвращалась с Запада и на границе я стоплю машину с немцем. И этот немец едет к своим друзьям, которые живут в деревне в Карпатах. Мы с ним разговорились и он говорит: «Поехали со мной, мои друзья чудные люди, они такие гостеприимные и будут очень рады». И вот он привёз меня в эту красивую карпатскую деревню, в такой зажиточный дом. Я первый раз видела настоящий деревенский обычай, что отец с гостями сидит за столом, а вся семья стоит и прислуживает. Они пытаются поить нас, но ни он, ни я не пьём. Хозяин при этом нормально так упивается и ему взбредает в голову следующее: что вот их друг подобрал девку на трассе, а она ему не даёт, значит надо его с ней уложить. В общем, они всячески пытаются нас положить вместе, причём мы с немцем им объясняем, что мы отдельно друг от друга. Они ничего не хотят слушать, у них в голове фишка - немец гость, а значит под него обязательно надо кого-то положить. В конечном итоге, когда они всё-таки нас оставили одних в комнате, немец быстро заснул на кровати, а я в углу в своём спальнике. Утром я подорвалась часов в шесть, аккуратненько собрала свои вещи, оставила записку «Спасибо. До свиданья» и свалила на трассу. Это было так смешно и противно одновременно. Потому, что вдруг ты выясняешь, что у людей, с кем ты вроде нормально разговаривала, стоит такой блок в голове, они вообще ничего не хотят понимать и им нереально что-то объяснить.

DIYclab: *А много было мрачных автостопных историй?*

Умка: Нет. Я когда одна, мне всегда фартит. Бывают нехорошие случаи только когда ты едешь с кем-то, кто ехать не хочет или хочет куда-нибудь в другое место, или хочет спать, или хочет есть, в общем, хочет чего-то другого. И тогда

твоя интуиция не работает. А это же всё держится на интуиции, на очень легком внутреннем чувстве. Хотя я давно уже не езжу, так как завелись деньги. А когда у тебя есть в кармане деньги, я считаю большим свинством ездить автостопом и говорить водиле, что **у тебя нету денег.**

К сожалению, свободное время заканчивалось, и мы направились назад в клуб-кафе «Лялька», где Умку встретят, как оказалось, около сотни слушателей, которые любят её песни и давно ждут этого концерта. Концерт выдался на славу. Умка практически нон-стопом отыграла около двух часов. Она исполняла и старые, всеми любимые песни, и совсем новые из последнего альбома «Ломать не строить». Ей удалось в акустике задать драйв не меньше, чем может весь состав группы «Умка и Броневик» в электричестве. А это ещё раз доказывает, что её песни близки и любимы всеми, вне зависимости от возраста и музыкальных вкусов. Потому, что они написаны и играются от души.

Интерьвью провел SenYa.

КУМАРНОЕ ИНТЕРВЬЮ

(с Кумаром - вокалистом группы «Люстры Чижевского»)

По просьбе тунеядцев всей страны наш верный фанзин предоставляет интервью с человеком, чья «бородатая пыка» уже много лет ассоциируется у большого количества людей с понятием "украинский панк рок". Нет, любимый и дорогой читатель, – это не Егор Летов и не Фидель Кастро, хотя некое внешне сходство с обоими персонажами прослеживается. Это Дима Тернощак, более известный народу как Кумар. Бессменный адмирал Титаника по имени группа Тостер, а нынче рукоВВодитель проекта под названием «Люстры Чижевского». Для написания данного интервью нам пришлось даже несколько раз съездить на родину этого барбудоса, в столицу Бандерштадта – «файне місто Львів», но, по причине периодически сменяющихся похмельных, допохмельных и постпохмельных синдромов у обоих сторон, то вместе, то раздельно, взять интервью так и не получалось. Но вот наконец-то Ктулху смилостивился, и нам таки удалось задать Кумару пару вопросов. Интервью скорее напоминает непринуждённую беседу, поэтому в конце каждой реплики уместно было бы добавлять жирный интернетовский смайлик.

DIYclab: Кумар, главный вопрос, который мучает всех уже давно "Почему распался „Тостер"?"

Кумар: Потому, что они все нацисты, а вокалист жид (хохочет). Если серьёзно, то потому, что задрали друг друга. Разошлись идеи, цели и музыкальные взгляды. Я шел в сторону радикализма и политизированости, гитарист тянул в попсу, а барабанщик вообще хирург.

DIYclab: Какие твои любимые песни у Тостера?
Кумар: Почти все из демо 99 года: “General war”, “New Year”, “Он играл на трубе”. Тогда это был панк. Ну и “Трактора”, кстати, это первый вариант white power во Львове, там текст вообще не толерантный ни разу. Хотя «Люстры» всё равно гораздо круче «Тостера».

DIYclab: А самые нелюбимые какие?
Кумар: Все остальные (ржёт).

DIYclab: Есть мнение, что ты начал петь, так как не умел играть на музыкальных инструментах?
Кумар: Это правда.

DIYclab: Сейчас уже научился?
Кумар: А сейчас я умею играть на гитаре и барабанах. Одно время даже был стукачом в разных проектах.

DIYclab: Как звали проекты?
Кумар: Та такое, местечковое – “Пиздолизы”, и еще пару штук. “Пиздолизы” вроде самые известные. Мы играли импровизированный порно-грайнд, я там стучал и пел.

DIYclab: Чем был проект P.S.O?
Кумар: Визуальным анархошумовым идиотизмом.

DIYclab: Почему проект P.S.O. так быстро затих?
Кумар: Дык... Это ж не группа - а так, проект, на один два концерта чисто позлить народ.

DIYclab: Помнится мне выступления P.S.O. в кафе „Ляльке”, после котрого пригласили священника повторно освятить клуб. Чья была идея этого шоу со свиным рылом, ведром крови, разбиванием компьютерами и прочей хернёй?
Кумар: (самодовольно лыбится)

DIYclab: Смею предположить твоя и Слэера (друг Кумара - шоумен в проекте P.S.O. – прим. DIY-clab).
Кумар: Угу.

DIYclab: Так, поговорим теперь про твоё последние детище - группу „Люстры Чижевского”. С чего начались «Люстры»?
Кумар: (хохочет) С чего начинается родина… С меня. Ну, решил не умолкать после «Тостера» и делать злую радикальную музыку. Собрал пару рыл и вперед. Правда, пока состав утрусился, перепробовал много народу.

DIYclab: Как сейчас можно назвать стиль и концепцию «Люстр»?
Кумар: Мы играем гиперсионисткий около фа хардкор планетарного масштаба. И несем светлые идеи планетарного сионизма и космического иудаизма, а также анархосолипсизма, и правого нигилизма (ржёт).

DIYclab: Что поменялось с момента основания, кроме состава?
Кумар: С момента основания мы более оправели.

DIYclab: Сейчас «Фа» - это дань моде?
Кумар: Это дань моей земле.

DIYclab: Какие глобальные планы «Люстры Чижевского»?
Кумар: Планы как и у всех: выпустить альбом (который вот наконец-то записываем), покататься по странам, поиграть, донести идеи до людей, устроить революцию, стать сверхчеловеком и т.д. Ничего особенного.

DIYclab: Революцию галактического масштаба или так, на отдельно взятой планете?
Кумар: Революция в отдельно взятой галактике.

DIYclab: Как будет называться альбом?
Кумар: Название альбома пока утверждается. Либо "non serviam" либо "novus ordo seclorum"

DIYclab: А транслейт прилагается?
Кумар: Учи матчасть (хохочет). Non serviam - не буду рабом (слугой) - это сказал Люцифер Богу перед тем как восстал, а novus ordo seclorum - новый порядок навеки, масонский слоган, который напечатан на долларовой банкноте.

DIYclab: Дима, а назови 5-10 любимых музыкальных дисков?
Кумар: Хм... Очень сложный вопрос. Надо подумать.

1 - **lake of tears** - forever autumn
2 - **paradise lost** - one second
3 - **bush** - razorblade suitcase
4 - **roxette** - crash boom bang
5 - **haggard** - should trust the sir
6 - **misfits** - american psycho
7 - **Dresden dolls** - self titled
8 - **Bohren And Der Club Of Gore** - Black Earth
9 - **einsturzende neubauten** - archeticture
10 - **The Notwist** - neon golden

DIYclab: Фигасе – не ожидал. Ты подтверждение старой теории, что чем тяжелее группа играет музыку на сцене, тем более добрую она слушает дома. Например, все грайндкорщики и пр., как правило, любят Iron Maiden.
Кумар: Неее, Мейданов я не люблю.

DIYclab: А что на счёт книг и фильмов. Как бы выглядел список?
Кумар: 1. Роджер Желязны (все книги без исключения, ибо дикий фанат его);
2. Роберт Уилсон - тоже самое. Но топ хиты для меня это - «Иллюминанты», «Новая инквизиция», «Квантовая психология», «Психология эволюции»;
3. Павел Шумилов – «Слово о драконе»;
4. Юнг - почти все работы (ибо люблю его);
5. Михаил Успенский – «Белый хрен в конопляном поле» и другие.
Это книги, а фильмы я не знаю.

DIYclab: С кем бы ты хотел выступить на одной сцене? Есть какие-то типа кумиры?
Кумар: В жопу кумиров! Тот, с кем бы я хотел выступить уже, умер. GG Allin форева!

DIYclab: Зачем тебе юридическое образование?
Кумар: та хз...

DIYclab: Где ты сейчас работаешь?
Кумар: Занимаюсь компами и дисками: музыка, фильмы и т.д. В магазине, в общем, работаю. Денег это приносит, так что все ОК.

DIYclab: Что заставит Кумара надеть мантию судьи или прокурора?
Кумар: Только если надо будет судить политиков мира.

DIYclab: И к чему бы кого присудил?
Кумар: Всех расстрелять!

DIYclab: Не слишком ли гуманно?
Кумар: Нормально, я ведь гуманист.

DIYclab: Пожалуй, на этой позитивной ноте, мы пока и закончим. Спасибо, что нашёл время потрындеть.

Интерьвью провел SenYa

У світлі перетворень полтавського metal'у

Якщо гора не йде до Магомета, останній йде до не . Щось схоже можна сказати про нинішній розвиток важко сцени у Полтаві . Дивним чином оминали місто будь-які концерти метал-тусовки. Бувало, за їдуть музиканти в рамках Всеукраїнської акції , або хтось особливо ініціативний таки домовиться з своїми друзями, аби ті за символічну платню, дали сякий-такий концерт. Аж ось сталося, не сказати щоб диво, але певне зрушення в ц й царин. Пов'язане воно з молодою полтавською командою - Фантазма. Лише р к минув з часу заснування гурту першої спільної репетиції , а результати праці вже добре видно: кілька фестивалів, на яких "відривалися" не лише українські музиканти, а й гості з Словакії , Росії . Але то лише початок. Певно, матиме подальший розвиток та "просування в маси" фестиваль важко музики Alegory of Mind. При всьому цьому, учасники Фантазми хоч сам й грають в стилі modern metal, але намагаються підтримувати й представник в інших музичних напрямків. Підтвердження тому - концерт за участі команд E-42(Лубни), Robots don't cry (Київ), +\-(Київ), Останній День (Київ), Grin 32 (Одеса) Smiles (Полтава). Захід був цікавим тим, кого приваблю більш м"яка музика. Добрий піар - запорука успіху, бо коли про тебе знають, з тобою хочуть працювати. Такий собі "лікбез" містами України Фантазма влаштувала протягом останнього тижня серпня. Разом з D.Ora, San-Greal, I-Timad хлопці відвідали Київ, Суми, Чернігів та Харків. А вже 21 вересня на сцен клубу "22" за сприяння знову ж таки Фантазми з бралися чотири російські команди - Sinful (Москва-sympho black), Act of God (Пермь-melodic-black/death), Apokefale (Томск-post black), Little Dead Berta (Воронеж-gotic/doom). 12 жовтня у Полтаві пройшов концерт за участю Трактор боулинг (Москва) Трафик (Харків),організований Фантазмою. За тим, зроблю висновок: для того, щоб конструкція трималася міцно, треба не менш міцне підґрунтя. В Полтаві його закладено Фантазмою. Проте, підтримка фінансові вливання у започаткований хлопцями проект не завадять: музиканти втілюють в життя починання винятково за свої кошти. Але за будь-яких умов не падають духом, а наполегливо роблять свою справу.

nickeler

ПОВЕРНЕННЯ У МІСТО

Дозорець підмітає засмічені вулиці та помелом витирає східці біля склепу в місті, що не позначене на мапі. Тут у будинках відсутні каналізування, купальні, виходки та лєтрика, не говорячи вже про телєвізію. Усі хотіли побачити диво.

Літній емерит сидить у повстянах на лаві, позіхаючи. Він боїться, щоб його дружина не сварилася, вигукуючи: “Де ти шлявся, курвисько?”

Верстат для виробки мутр, прогоничів, шрубів перестав працювати. А так робітник байдикує, покладками калатає на дівчат у спідницях з розпинкою і з великими персами без нацицників. Ті дівчата йдуть до бабія на перевірку незайманості.

Спудеї із навчальні подалися до бари, щоби хильнути по гальбі пива, а потім піти до кіна.

Всюди смердить всяка хімія, навіть газмаска не допомагає.

Це хіба Европа?

За полюванням на дрібну птаху, відцідком спирту із сулії – наше єство.

Сідай, нумо, на ровера! Нехай картатим не здається небо...у місті, що не позначене на мапі.

Тут усі хотіли побачити диво: воскресіння Христа, падіння яблука на голову Ньютона, народження нового генія, клонованого із тіла померлого вождя.

Уніформа унісекс не дозволяла визначити стать юрби, що вирішила побачити диво. Сонце було у зеніті, смола розпікалася на очах. Папараці все ближче підходили до місця майбутньої події та своїми об’єктивами розганяли навіть нерухливих емериток, що пліткували біля фонтану на центральному майдані.

Зібрали з кожного долари або гривні згідно курсу Національного банку. Гроші одразу сублімувались, обминаючи рідкий стан, та осіли у кишенях тих, які хотіли показати людям диво.

А так ти все мешкаєш у місті, де всяка хемія.

Це хіба Европа?

Нумо, сідай на ровера!

P.S. Повертаючись в місто, він слухав “Rammstein” і читав лиликів.

Если Вы автор и пишите

интересные,

оригинальные статьи,

то у Вас есть реальный шанс для размещения статьи у нас. Наш фэнзин с радостью принимает статьи по адресу diyclab@ukr.net (с пометкой СТАТЬЯ)

Требования к статьям:

Статья должна быть обязательно Ваша. Статья должна быть оригинальна.

Формат присылаемых статей может быть:*.doc, *.rtf

Обязательно указывайте свои реквизиты прямо в статье и именно в том виде. В котором хотите их видеть в. журнале. Язык написания может быть как литературным, так и сленг.

Главное условие это должно быть интересно!!!

Редактора DIYclab имеют право отклонить статью, без каких либо объяснений

Нам не интересны:

пропаганды фашизма, нацизма, национализма, расизма, попсы, гламура подросткового и социального максимализма..

Нам нужно:

Для дальнейшего воплощения наших проектов в жизнь нам нужны: Адекватные люди для управление форумом, редактирование материалов сайта, поиск статей или авторов которые могут их написать, а так же пользователей, которых заинтересует тематика сайта и газеты